

Martin Amis
Lionel Asbo
Estat d'Anglaterra

Traducció de Marta Pera Cucurell

Empúries | Anagrama
Barcelona

Títol original: *Lionel Asbo. State of England*
© Martin Amis, 2012
All Rights reserved

Primera edició: gener del 2014

© de la traducció: Marta Pera Cucurell, 2014

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Anagrama / Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Reinbook
DIPÒSIT LEGAL: B. 28.736-2013
ISBN: 978-84-9787-908-8

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

A Christopher Hitchens

ÍNDIX

Primera part

2006: Desmond Pepperdine, un noi del Renaixement. . . 11

Segona part

2009: Lionel Asbo, un ceballot amb sort 83

Tercera part

2012: Cilla Down Pepperdine, un infant de llet 165

Quarta part

2013: Qui? Qui? 271

PRIMERA PART

2006: DESMOND PEPPERDINE,
UN NOI DEL RENAIXEMENT

¿Qui va deixar entrar els gossos?
... Aquesta, ens temem, serà la pregunta.
¿Qui va deixar entrar els gossos?

¿Qui va deixar entrar els gossos?
Qui?
Qui?

Estimada Jennaveieve,

Tinc una relació amb una dona més gran. És una senyora bastant sofisticada, i és un canvi estimulants comparada amb les adolescents que conec (com l'Alektra o la Chanel). El sexe és fantàstic i em sembla que estic enamorat. Però hi ha una complicació important, i és la següent: és la meua àvia!

En Desmond Pepperdine (Desmond, Des, Desi), l'autor d'aquest document, tenia quinze anys i mig. I la seva cal·ligrafia, en aquella època, era conscientment elegant; les lletres s'inclinaven lleugerament cap enrere, però ell, amb paciència, les entrenava perquè s'inclinessin cap endavant. Quan tot va estar ben conjuntat va començar a afegir-hi floritures (les *es* estaven, decididament, embellides: semblaven una *w* tombada de costat). Amb l'ordinador que ara compartia amb el seu oncle, en Des havia seguit pel seu compte un curs de cal·ligrafia, entre altres cursos.

A més a més, la diferència d'edat és sorprenentment

Va ratllar aquest fragment, i va continuar.

Tot va començar fa quinze dies quan em va trucar per dir-me el desguàs torna a fallar, rei. I jo vaig dir iaia? Vinc de seguida. Viu en un piset independent al soterrani d'una casa

a un quilòmetre i mig del meu bloc i a les canonades sempre els passa alguna cosa. Jo no sóc lampista però nh'e après una mica de l'oncle George que és de l'ofici. Lh'i vaig arreglar el problema i em va dir per què no et quedes a fer unes copes?

La cal·ligrafia (i la sociologia, i l'antropologia, i la psicologia), però la puntuació encara no. Escrivia sense faltes d'ortografia, en Des, però sabia que de puntuació no anava gaire bé perquè n'acabava de començar un curs. I la puntuació, intuïa (ben encertadament), era tot un art.

Vam prendre un parell de Dubonnets i jo no hi estic acostumat i ella em feia unes mirades molt estranyes. L'àvia sempre posa els Beatles i sonaven totes les lentes com Golden Slumber's, Yester-day, i Sh'es Leaving Home. Llavors l'àvia diu fa molta calor em poso la camisa de dormir. I va tornar amb un picardies!

Procurava adquirir una cultura —no pas a Squeers Free, nomenada recentment, havia llegit a la *Diston Gazette*, la pitjor escola d'Anglaterra. Però en la seva comprensió del planeta i de l'univers hi havia llacunes inconcebibles. Continuament s'esbalaïa pel volum de tot el que no sabia.

I vam beure unes quantes copes més i vaig observar que està molt ben conservada. Es cuida molt i està en molt bona forma tenint en compte la vida que ha portat. I al cap d'uniques quantes copes més em diu vols dir que no t'estàs fregint de viu en viu amb la jaqueta posada? Vine aquí maco fes-me una abraçada! I què podia fer jo. Em va posar la mà a la cuixa i la va fer lliscar cap amunt pels meus pantalons curts. Sóc humà jo. Sonava I Should Of Known Better i una cosa va portar a la'ltra i vaig flipar!

Per exemple, l'únic diari nacional que en Des havia llegit era el *Morning Lark*. I la Jennaveieve, la seva destinatària, era la consellera sentimental del diari —o, més ben dit, la consellera extàtica. La seva pàgina consistia en una sèrie de descripcions detallades de relacions potser totalment imaginà-

ries, i les seves respostes consistien en un joc de paraules impúdic seguit d'un signe d'exclamació. La història d'en Desmond no era imaginària.

Deu pensar que això surt una mica del que és normal. No era la meva intenció que passés! D'acord, vivim a Diston, on aquesta mena de coses no són gaire censurades. I d'acord, la meva àvia de jove va ser bastant trapella. Però és una dona respectable. El cas és que sacosta el seu aniversari i em sembla que això l'ha trastocat. Pel que fa a mi, la meva educació ha estat estrictament cristiana almenys per la banda del pare (pentecostal). I miri Jennaveieve, he estat molt trist des que la meva mare, la Cilla va morir fa tres anys. No trobo les paraules. Necessitava tendresa. I quan l'àvia em va tocar d'aquella manera. En fi.

En Des no tenia intenció d'enviar realment la carta a la Jennaveieve (el cos mig nu de la qual il·lustrava la pàgina titulada, no pas Consellera Extàtica, sinó l'Àngel Conseller). Només ho escrivia per esbravar-se. S'imaginava la resposta que, amb tota seguretat, no el jutjaria. Alguna cosa com és ara: *Val més vella verda que madura!* En Des va continuar escrivint.

A part de la qüestió legal, que em té molt preocupat, hi ha un altre problema important. El seu fill, en Lionel, és el meu oncle, i és com un pare per a mi quan no és a la presó. És un criminal extraordinàriament violent. I s'hi descobreix que mh'o faig amb sa mare em matarà. Literalment!

Es podria argumentar que això era subestimar greument la idea d'en Lionel sobre la transgressió i la represàlia. L'objectiu immediat, per a en Des, era dominar l'apòstrof. I després, els misteris de la coma i el punt i coma, el guionet, el guió i la barra inclinada.

Amés amés, la diferència d'edat tampoc és tan gran. L'àvia Grace si va posar aviat, i va quedar embarassada a dotze anys, com la meva m

Va sentir els cops feixucs dels panys, es va mirar el rellot-

ge, horroritzat, va provar de posar-se dret sobre les cames adormides... i, tot d'un plegat, en Lionel era allà.

2

En Lionel era allà: una gran figura blanca, repenjat a la porta oberta amb el front recolzat en el canell alçat, panteixant enrogallat, i exhalant un vapor lleugerament gris a través de la samarreta morada (l'ascensor no anava bé, i el pis era a la planta trenta-tres —però en Lionel podia exhalar vapor fent una becaina al llit qualsevol tarda tranquil·la). Sota l'altre braç portava una provisió de cervesa rossa. Un parell de dotzenes, precintades amb plàstic. Marca: Cobra.

—Has tornat d'hora, tiet.

L'oncle va alçar un palmell ple de durícies. Van estar una estona esperant. L'aparença d'en Lionel era brutalment genèrica —el cos com un bloc, el terròs compacte de la cara, el cap rapat recobert d'un rostoll rogenic. A fora, a la gran ciutat mundana, hi havia centenars de milers de joves amb un aspecte molt semblant al d'en Lionel Asbo. Amb certa llum i en segons quin escenari s'assemblava, deien alguns, al prodigi d'Anglaterra i del Manchester United, el davanter centre Wayne Rooney: d'una alçada gens excepcional, però d'una amplada i una *fondària* excepcionals (en Des veia l'oncle cada dia, i en Lionel sempre era una talla més grossa del que en Des s'imaginava). Fins i tot tenia el somriure de dents separades d'en Rooney. De fet tenia els incisius superiors molt separats, però en Lionel rarament somreia. Només se li veien quan reia amb sornegueria.

—¿Què fas, amb un boli? ¿Què coi escrius?

En Des va pensar ràpidament.

—Ehem... és sobre poesia, tiet.

—Poesia? —va dir en Lionel, fent un bot enrere.

—Sí. Sobre un poema titulat *La reina de les fades*.

—¿La què...? De vegades em desesperes, Des. ¿Com és que no ets al carrer trencant vidres d'aparadors? Això no és saludable. Ah, mira, escolta. ¿Saps que divendres vaig fotre una pallissa a un paio, al pub? El senyor «Ross Knowles», per favor! M'ha denunciat. Ho ha xerrat. Increïble, oi?

En Desmond sabia com es devia sentir en Lionel a causa d'aquesta jugada. Una nit, l'any passat, quan en Lionel va arribar a casa va trobar en Des al sofà d'escai negre, escarxofat ingènuament davant de *Crimewatch*. El resultat va ser una de les plantofades més llargues i sonores que mai havia rebut de les mans de l'oncle. *Demanen a la gent que s'ho mira*, va dir en Lionel, plantat davant de la pantalla gegant amb les mans als malucs, *que delatin son veí*. *Crimewatch és una mena de... una mena de programa per pedòfils, vet aquí. Em fot fàstic*. Llavors en Des va dir:

—¿Ho ha dit a la policia? Ostres, això... Això... és tan baix que no pot ser més baix. ¿Què penses fer, tiet?

—He fet preguntes i resulta que el tio viu tot sol en una habitació. O sigui que no puc fer por a ningú. Només a ell.

—Però encara és a l'hospital.

—¿I què? Li portaré raïm. ¿Has donat menjar als gossos?

—Sí. Però s'ha acabat el tabasco.

Els gossos, en Joe i en Jeff, eren els bull terriers psicòpates d'en Lionel. El seu imperi era el balcó estret de la cuina, on tots dos passaven el dia grunyint, caminant amunt i avall i girant, i mantenint una guerra de lladrucs amb la canilla de rottweilers que vivien al terrat del gratacels veí.

—No m'enganyis, Desmond —va dir en Lionel en veu baixa—. No m'enganyis mai.

—No t'enganyo!

—Has dit que els hi has donat menjar. I no els hi dones mai tabasco!

—Oncle Li, no tenia diners! Només tenen ampolles grosses i valen cinc amb noranta-nou!

—Aquesta excusa no val. N’hauries d’haver afanat una. Et vas gastar trenta lliures, *trenta lliures*, en un cony de diccionari, i no et pots gastar cinc cèntims en els gossos.

—No em vaig gastar pas trenta lliures meves! Me les va donar l’àvia. Les va guanyar amb els mots encreuats. El premi dels mots encreuats.

—En Joe i en Jeff no són mascotes, Desmond Pepperdine. Per mi són eines de treball.

La feina d’en Lionel encara era un misteri per a en Des. Sabia que en part tenia alguna relació amb l’aspecte més pelut del cobrament de deutes; i sabia que en part consistia a «convèncer clients» (la paraula que en Lionel feia servir per «convèncer clients» era *reinicialitzar*). En Des ho sabia per pura lògica, perquè «Extorsió amb amenaces» i «Recepció d’articles robats» eren els motius més habituals que explicaven que en Lionel anés sovint a la presó. Continuava allà plantat, en Lionel, fent una cosa que feia molt bé: sembrar tensió. En Des l’estimava profundament i de manera més o menys incondicional (*avui no seria aquí, si no fos per l’oncle Li*, es deia sovint). Però sempre es trobava malament en presència seva. No és que es posés nerviós. Es posava malalt.

—... Has tornat d’hora, tiet —va repetir, tan airosament com va poder—. ¿On has anat?

—Amb la Cynthia. No sé per què moc ni un dit. Coi, com està la Cynthia.

La rossa espectral que es deia Cynthia, o *Símfia*, com ho pronunciava en Lionel, era la cosa més semblant a un amor infantil que havia tingut en Lionel, ja que havien començat a dormir junts quan ella tenia deu anys (i en Lionel nou). També era la cosa més semblant a una nòvia regular que tenia en Lionel, ja que la veia regularment —un cop cada quatre o cinc mesos. De les dones, en general, en Lionel de vegades deia això: *No paga la pena, creu-me. ¿Les dones? No m’interessen. No m’interessin, les dones*. I en Des pensava que valia

més així: les dones, en general, podien estar contentes de no interessar a en Lionel. N'hi havia una que sí que li interessava, però, de fet, interessava a tothom. Era una preciositat promíscua que es deia Gina Drago...

—Des. La Cynthia —va dir en Lionel amb una mirada lasciva i saciada—. Carai. Fins i tot eeh, durant eeh, durant l'altre, jo pensava, Lionel, estàs malgastant la joventut. Lionel, vés-te'n a casa. Vés a casa, nano. Vés a casa i mira porno decent.

En Des va agafar el Mac i es va posar dret ràpidament.

—Molt bé. Jo ara surto.

—Sí? ¿On vas? ¿A veure l'Alektra?

—No. He quedat amb els amics.

—Feu alguna cosa de profit. Robeu un cotxe. Ei, ¿saps què? A l'oncle Ringo li ha tocat la loteria.

—No fotis. Quant?

—Dotze lliures amb cinquanta. Aixòs de la loteria és d'idiotes, creu-me. Ei. Et volia preguntar una cosa. Quan surts de nit...

En Des estava dret aguantant l'ordinador amb totes dues mans, com un cambrer amb una safata. En Lionel estava dret amb les Cobres a totes dues mans, com un repartidor amb una càrrega.

—¿Quan surts de nit portes una navalla?

—Oncle Li! Ja em coneixes.

—N'hauries de portar una. Per la teva seguretat. I per la teva tranquil·litat. Si no vols que et deixin en pilotes. O pitjor. Ja ningú s'abralla amb els punys, a Diston. Les abralles són amb ganivet. A mort. O amb pistola. Potser —es va entendre— no et veuen, en la foscor dels collons.

I en Des va somriure amb unes dents netes i blanques.

—Agafa un ganivet del calaix, quan surtis. Un de negre.

En Des no havia quedat amb els amics. (No en tenia, d'amics. I no en volia.) Va anar d'amagat a casa de la seva àvia.

Com ja sabem, en Desmond Pepperdine tenia quinze anys. La Grace Pepperdine, que havia tingut una vida molt esgotadora i havia parit molts, molts fills, tenia trenta-nou anys ben presentables. En Lionel Asbo era una jove tempestuós de vint-i-un anys.

Al Diston polsegós (també conegut com Diston Town o, senzillament, Town), res —ni ningú— no tenia més de seixanta anys. En un gràfic internacional de l'esperança de vida, Diston estaria entre el Benín i Djibouti (cinquanta-quatre anys de mitjana per als homes i cinquanta-set per a les dones). I això no era tot. En un gràfic internacional d'índexs de fertilitat, Diston estaria entre Malawi i el Iemen (sis fills per parella —o per mare soltera). Per això l'estructura de la població per edats de Diston tenia una forma ben estranya. Així i tot, la població no disminuïa.

En Des tenia quinze anys. En Lionel, vint-i-un. La Grace trenta-nou.

Es va inclinar per obrir la balda del reixat, va baixar saltant els set esglaons de pedra, va trucar amb el picaporta. Va escoltar. Va sentir un arrossegament de sabatilles flonges i, de fons (com sempre), la puresa melòdica d'una cançó dels Beatles. La preferida de l'àvia, de tota la vida: «When I'm Sixty-Four».

3

L'alba es vessava sobre aquell edifici increïble —la immensitat apilonada de la Torre Avalon.

Al balcó tancat amb cortines (de la mida d'una plaça d'aparcament estreta), en Joe jeia somiant amb altres gossos, gossos enemics, cans Cèrbers d'ulls de pedra preciosa. Bordava bo i adormit. En Jeff es va tombar amb un sospir de felicitat.

Al dormitori número u (de la mida d'una pista d'esquaix de sostre baix, amb una distància considerable entre les co-